

Sláva Koubek

P O V Í D K Y

STARÝ ŠMÍRÁK

Probudil se do slunečného rána, jako každý den tady na Rabu, slunce už pěkně pálí hned od rána. Sedl si ke stolku a prohlížel v zrcadle svou tvář. „Tedy nic moc“, řekl hlasitě. Z dálky možná vypadá na čtyřicátníka, ale zrcadlo nelže. Oválný obličej, krátce střižené vlasy odkrývají pokročilou plešku, velký ostrý nos a malá, dobře vykrojená ústa. Šedozelené oči, obklopené nitkami vrásek a vaky pod očima, jakoby značící přehršel probdělých nocí.

„Koho tato tvář může okouzlit“, pokračoval v hlasité samomluvě, „když nelze využít kouzla hlasu a slova, když italsky nebo chorvatsky neumím.“ Letošní léto je totiž na plážích Rabu většina Italů a Slovinců a Chorvatů. Němci, kterých je tu také dost, jsou většinou v párech.

S jedním párem se seznámil, neboť hledali stín a našli si ho vedle jeho místečka za stejnou borovicí, za kterou ležel. Stačilo jen, aby zvedl hlavu a měl je oba před sebou. Viděl tak každý jejich pohyb. Mladšímu, Michaelovi, mohlo být tak pětadvacet, štíhlý blondák, po celém těle, díky sluníčku, pihovatý. Paul vypadal o něco starší, ale přes třicet mu nebylo. Byl sporé postavy s počínající tukovou kulatostí v těle, brunet, který připomínal svými pohyby a chováním dobrosrdečného medvěda. To dopoledne byli na osohu poloostrova sami. On se řádně natřel všespásným fritovacím olejem a když se řádně připekl, mohl se jít bez nebezpečí zchladit do moře. Bylo to jako když bouchne olejový tanker. Ještě že to nikdo neviděl, neboť by musel vyhlásit ekologickou katastrofu kvůli mastným skvrnám na vodě. Vrátil se po vykoupání zpět na své místo, zapálil cigaretu a odpočíval. Slyšel Paula s Michaelem tiše hovořit, byl ale tak tlumený, že nerozuměl ani slovo. Pak ale hovor náhle ustal. Zaujalo ho to a tak nadzvedl hlavu, aby se podíval....a uviděl: Paul seděl, ruce zapřeny za zády, ztopořený penis vystrčený proti Michaelovi, který mu ho jemnými tahy rukou masíroval. Michael se co chvíli rozhlížel, zda někdo nejde, ale na jeho stranu se nikdy neotočil. Domníval se zřejmě, že tam vidí sedící Paul. Ale Paul přes kmen borovice na něho neviděl. Připadal si jako odporný šmírák, ale od tak dokonalé milostné hry nedokázal odtrhnout oči. Paulovi se to zřejmě líbilo, zvláště, když Michael vzal jeho ztopořený úd do úst. Byla to nádherná podívaná, která mu způsobila potěšení, ale bez silnější erekce. „Možná později“, blesklo u hlavou, ale žádné později nepřišlo, neboť tu dokonalou a působivou hru přerušil příchod dvou Chorvatů, kteří sdíleli místečko pod borovicí s nimi. Hned bylo plno halasu a povídání a kouzlo okamžiku bylo pryč. Přistihl se, že je na příchozí nazlobený a proto se šel zchladit do moře. Když se vrátil, byli Michael s Paulem už pryč. Po chvíli se vrátili z lesíka, kde zřejmě dokončili tak slibně započatou hru, alespoň jejich tváře byly rozzářené a uvolněné, jak bývá obvyklé po krásném milování.

Měl žízeň a tak se vydal po pobřeží k restauraci. Ta cesta je dost dlouhá na to, aby se dalo prohlédnout vše, co homopláž skýtá. Různě po balvanech, rovných místech pobřeží, pečlivě zbavených kamenů, i pod stromy při krajích lesíka, rozhozená čokoládově hnědá i světlejší těla mužů. Zaujal ho snědý svalnatec, který mu připomněl svou postavou Atlase z řeckých bájí, držícího na ramenech nebeskou klenbu. Stál pod jednou z borovic a čekal. Oči mu zářily a pobíhaly z místa na místo. Jak ho uviděl, zarazil se a měl chuť si jít na tu horu svalstva sáhnout, ale jeho mohutnost ho odradila.

Na pláži před restaurací uviděl blondatého mladíka, kterého už potkal předešlého dne na lodi. Nyní byl mladík svlečený do naha a povídal si se dvěma dámami. Už na lodi ho zaujal obličej, ještě dětský a velké modré oči. Teď měl možnost si ho prohlédnout tak, jak ho Pánbůh stvořil. A stvořil ho vskutku skvostně, včetně „vybavení“. Usedl na kámen a zůstal se kochat pohledem na mladíka, který se brouzдал na pokraji moře. Připomnělo mu to film „Smrt v Benátkách“, kdy stárnoucí homosexuální lékař se platonicky zamiluje do nádherného zlatovlasého mladíka. Když ho mladík uviděl a poznal, otočil se k němu celý a zamával. Opětoval mu zamávání a zavolal: „Ausgezeichnet, nicht wahr?“ Mladíkovu odpověď už ale neslyšel, neboť ten sebou plácnul do vody a odplaval. S radostí v duši došel do restaurace, usadil se na výhodném pozorovacím místě u stolku odkud přehlédl celou pláž a dal si pivo. Pomalu popíjel a vychutnával si pohled na pohyb nahých těl na pláži a když dopil, vrátil se zpět. Celá sešlost kolem borovice byla na svých místech a tak ulehl na osušku a usnul. Zdálo se mu, že se něžně miluje s blondatým mladíkem, který je přítulný a vstřícný jako hravé kotě. I když to byl jen sen, příjemně ho to naladilo i vzrušilo a už probuzen, vykoupán, schystal se k návratu do přístaviště s plánem někoho po cestě ulovit.

Loudal se, zastavoval, vrhal chtivé pohledy na všechny strany, ale žádný objekt, který by třeba byl i svolný, mu nevyhovoval. Až za ohbím skal uviděl v dálce bělobou svítící postavu s dlouhatánským přirozením. Tak se mu to alespoň zdálo. Mladě vypadající, štíhlý muž, spěchal od moře k lesu, kde na okraji lesíka zvolnil krok. To ho povzbudilo a tak pospíchal za ním. Když byl od muže asi na pět až šest metrů, všiml si, jak za mužem pospíchá šedivý, středně velký chlapík v modrých trenýrkách. Chlapík byl ve věku evidentně po šedesátce, kulaté postavy. On zpomalil a závistivě se díval, jak chlapík k muži přichází, muž na něho čekal u stromu, a něžně se objímají. Zase měl pocit, že odporně šmíruje a tak se raději vrátil zpět k pěšině a usedl sklesle na balvan. Říkal si v duchu, že alespoň počká, až si „to udělají“, aby si mohl mladě vypadajícího muže detailně prohlédnout. Bylo mu smutno a byl plný nenaplněné touhy, když vtom se ozvalo: „Čau“ a objevil se Roberto. Jakoby vyčetl z jeho očí, či vycítil jeho smutek a nenaplněnou touhu po milování. Vzal ho kolem ramen, políbil na tvář, zvedl ho z balvanu a vedl do lesa. Něžně ho přitom hladil po zádech a nahých hýždích, což mu způsobovalo potěšení, ale také hezky rychlou erekci. Zastavili se v hustém porostu, přitiskli se na sebe, dlouze a vášnivě se líbali a třeli údy o sebe. Bylo to krásné, něžné a dlouhé francouzské milování, kdy Roberto jakoby mu chtěl vrátit to své uvolnění v moři. A náhle bylo po smutku a obav, že je starý, říkal si, že přece jen jsou v životě chvílky, prchavé okamžiky, pro které je nutné žít a doufat...